

гранати. Ето пакъ биятъ барабанитѣ, пакъ това от-
вратително вѣние, вловѣщото „Алла“, „Алла“, въ от-
говоръ на което ечатъ дружитѣ сдържани залпове.

Въ тѣзи моменти сърдцето усилено бие, духътъ
се спира, а минутитѣ се показватъ дълги и мъчи-
телни. Всѣки се вслушва да ли ще се продължатъ
още залповетѣ.

Но ето виковетѣ, „Алла“. „Алла“ се не чуватъ вече,
а пушечната стрѣлба отъ турската верига, както и
слѣдъ първитѣ атаки, намалява и все повече и повече
се отдалечава.

— Слава Богу, пакъ отбита атаката, си казватъ
опълченцитѣ съ облегчена въздишка. Но още е рано:
до довечера има още много врѣме!

— Да ли ще можемъ да се удържимъ? запитваха
нѣкои.

— Ако днесъ се удържимъ, сутрѣ катастрофата
ще е неизбежна, ако не ни пристигне помощъ. Тѣзи
мисль ми мина прѣзъ умътъ, а вѣроятно сѣщо се
тълпѣла въ главитѣ на опълченцитѣ, защото нѣкои
отъ тѣхъ я и исказваха.

Слѣдъ първата турска атака, послѣдва втора,
трета. Азъ ги наброихъ до обѣдъ шесть и всичкитѣ
се свършиха както първата: съ отблъсване против-
ника съ голѣма загуба — убити и ранени. Слѣдъ пър-
вата наша контра-атака, ний не я повторихме повече,
тъй като, макаръ и да нанасяхме на противника чув-
ствителни загуби, но и ний търпахме такива. Тия за-
губи значително намаляваха числеността на отряда.

До обѣдъ шесть атаки!! А до довечера, колко
ли още ще направятъ? си мисляхъ азъ.

Но не бѣха страшни атакитѣ. Ний щѣхме пакъ
да ги отблъсваме, както и до сега, страшното бѣше
това, че, слѣдъ всѣка атака, Турцитѣ подкрѣпяваха
своитѣ атакующи части съ нови и нови колонии. На-
шитѣ же редове, слѣдъ всѣка атака, все повече и по-
вече рѣдѣяха, а помощъ отъ никждѣ.

Както казахъ и по горѣ, на 9 Августъ, Турцитѣ
не правяха рѣшителни атаки на нашия лѣвий флангъ,
каквито на стоманената батарея. Но днесъ и туку